

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

မိမိတို့သော
 ရုက္ခဝိုးပေးသည့်ရွှေအိုး
 ဂန္ထီရဝတ္ထုတို့များ

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ အောင်သာသီ၊ မကွေးညိုစိန်၊ ကျော်မင်းနိုင်၊ လေးမောင်
 ညိုရောင်၊ ဇေယျမင်းသျှင်၊ စိုးယဉ်ထွန်း၊ မင်းအောင်ကျော်

မင်းသား
မင်းသား
မင်းသား
မင်းသား
မင်းသား

ရုက္ခစိုးပေးတဲ့ ရွှေအိုး

(၁)

ဖိုးတောဆိုတဲ့ ကောင်က မိုးမခရွာကြီးမှာ လူပေလူရွတ်ခင်ဗျ။ မိုးလင်းရင် အရက်ဆိုင်၊ ဒါမှ မဟုတ် ထန်းရည်ဆိုင်ကို အရောက်သွားမယ်။

အိတ်ကပ်ထဲရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ အရက်သောက်မယ်။ မဝသေးရင် ၊ အမူးမပေါက်သေးရင် ရွှေဘော်တို့ ၊ အောင်ခကြီးတို့ ၊ ကြီးမောင်တို့ အမူးသမားအုပ်စုကို လိုက်ရှာပြီး ကပ်တီးမူးလဲ လုပ်မယ်။

ယိုင်တိုင်တိုင်အဆင့်ရောက်ရင် ပြည်တော်သာကန်ပေါင်ရိုးမှာ ရေခပ်လာတဲ့ ရွာစုံက မိန်းမချောလေးများကို ရိသဲ့သဲ့သွားလုပ်မယ်။

အခန့်မသင့်လို့ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရာအိမ်မှူး ၊ ဆယ်အိမ်မှူးများ ရောက်လာရင် ၊ မြင်ခဲ့ရင်...

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး နေကောင်းလားခင်ဗျ။ အေ့...”

“မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ ရေခပ်တဲ့ နေရာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဟဲ...အဲ...အဲ... ကန်ထဲမှာ . အဲလေ .. ဟို...ဟို...မိကျောင်းပေါ်တယ်ကြားလို့ ။ အဲဒါ .. အဟဲ ... ဟုတ်... မဟုတ် ”

“ဖိုးတော...”

“ခင်ဗျာ...”

“မင်းတို့ အကြောင်း ငါမသိဘူးမှတ်လို့ လား”

“ဟာ . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း . . မိကျောင်း . . ပေါ် . .”

“သွား . . အခု မြန်မြန်ထွက်သွား . . .။ မသွားရင် မင်းတို့ အားလုံး မိန်းကလေးတွေကို ကာလုန္ဒြေပျက်အောင် နှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ထိပ်တုံးခတ်မယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌ . . ဥ . . . ကွ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . မသွားဘူးလား”

ရာအိမ်မှူး ကိုသံလက်သီးက သူရဲ့ နာမည်ကျော်ညာလက်သီးကို မြှောက်ပြီး ရွယ်လိုက်မှ ဖိုးတောတို့ အုပ်စုအားလုံး ပြည်တော်သာ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်ကနေ ပြေးကြရော။

ရာအိမ်မှူး ကိုသံလက်သီးကလည်း လက်သံပြောင်ရာမှာ နာမည်ကြီးပဲ။ သူ့ညာလက်သီးတစ်ချက်မိရင် မေးရိုးကျိုးရင်ကျိုး ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရှေ့သွားလေးချောင်း မြေကြီးပေါ်ခရော။

*

(၂)

ဖိုးတောတို့ ဆိုးပုံ၊ နှောင့်ယှက်ပုံက ကမ်းကုန်တယ်။ တလောက သူအဖေဆုံးတယ်။ ရွာထုံးစံက ခုနစ်ရက်၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုးရက်ထားပြီး သဂြိုဟ်လေ့ရှိတယ်လေ။

အဲဒီလို ရက်ရှည်ထားရတာမို့ အလောင်းကို ရွာထဲမှာ မထားကြဘူး။ ရွာအပြင် သုသာန်ထဲမှာ ပဲ စင်ထိုးပြီး ခေါင်းတင်လေ့ရှိတယ်။ ရက်ရှည်ထားသည့် မူလရည်ရွယ်ချက်က ရပ်ဝေးက အမျိုးအဆွေများကို စောင့်တဲ့ သဘောပါ။

ဆွေစုံမျိုးစုံနဲ့ အငိုမြိုင်မြိုင်နဲ့ အလောင်းကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ သဂြိုဟ်တဲ့ သဘောပါ။ ပြီးရင် ရွာခလေ့အတိုင်း ဖဲဝိုင်းခံရတာပေါ့ဗျာ။ ရွာဥက္ကဋ္ဌကလည်း နားလည်မှုရှိပါတယ်။

ရန်တော့ မဖြစ်နဲ့ ။

အေးအေးလူလူကစားကြ။ ရန်ဖြစ်ရင် မသာရှင်၊ အိမ်ရှင်ကို ရဲစခန်း ပို့မယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့ လူ အချုပ်ထဲရောက်မယ်။ ဒီလိုအာမခံပေးတဲ့ ။

ရွာမသာဖဲဝိုင်းဆိုတာ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။

ပဲသမား၊ နေကြာသမား၊ လယ်သမား များ သမို့ ငွေရွှင်တယ်။ ကူငွေ မပါဘူး။ အကောက်ရတဲ့ ငွေနဲ့ ကို မသာရှင် တစ်လနှစ်လ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ ရတယ်။

အခု ဖိုးတောအဖေ ကိုဗိုက်ပူ လူကြီးရောဂါနဲ့ သေပြီ။ ကိုးရက်ထားမယ်လို့ ဖိုးတောက ပြောတယ်။ ထားပေါ့. . . ။ အဲဒါ အလောင်းကို ထုံးစံအတိုင်း ရွာသင်္ချိုင်းမှာ စင်ထိုးပြီး ထားတယ်။ ဒီမှာ စင်က နိမ့်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ဘကြီးကြောင်စိန်က ပြောရော။

“ဖိုးတော. . . ခါးစောင်းသာသာ လုပ်ပါကွ”

“အဖေ အောက်ကိုခုန်မဆင်းနိုင်ပါဘူး ဘကြီးရာ”

အဲဒါသာ ကြည့်။ ပြောပုံက. . . ။ ဒါနဲ့ ဒီလို ငမူးငရူး ရှေးထုံးစံနားမလည်၊ လက်မခံတဲ့ လူစားမျိုး ပြောနေလည်း အပိုပါပဲဆိုပြီး ထပ်မပြောတော့ဘူး။

ဖိုးတော အဖေအသုဘက နေ့ရော၊ ညရော စည်ပျံ့ဗျာ။ အပေါင်းအသင်းစုံတော့ ဖဲဝိုင်းက ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲပဲ။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညရတဲ့ အကော

က်နည်းရောသလား။

ဖိုးတောတို့ ၊ ရွှေဘော်တို့ ၊ အောင်ခကြီးတို့ ဆိုတာ အရက်ကို လေး
ထောင့်သံပုံးနဲ့ တည်သောက်တာ။

ဖဲလာကစားသူများကို ထမင်းပါ ချက်ကျွေးလိုက်သေးရဲ့ ။ အိပ်ချင်ရ
င် ကောက်ရိုးဖြန့်ခင်းပေးပြီး စောင်ပါ ခြုံပေးလိုက်သေးရဲ့ ။

ဒီမှာ ရွာသချိုင်းက သူ့အဖေအလောင်းပေါ် စားမြိန်စာထုပ် သွားပို့
ပေးရတာက သူ့အမေ ဒေါ်ငှက်ကြီး။

ဒေါ်ငှက်ကြီးက စားမြိန်စာပန်းကန်နဲ့ သောက်ရေလေး ခေါင်းပေါ်တ
င်ပြီး ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်ငိုလေ့ရှိတယ်။ ငိုလို့ ဝပြီး ပြန်ခါနီးကျရင် ခေါင်းဖုံးလေး
လုပ်လို့ သေသူလင်သားမျက်နှာကို မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ငုံ့ကြည့်ပြီး . . .

“သွားတော့မယ်. . .ကိုဗိုက်ပူရေ ။ကျွန်မတို့ သားအမိကိုလည်း ရှင်
ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် လိုက်စောင့်ရှောက်ပါဦး ”

လို့ ပြောခဲ့လေ့ရှိတယ် ။

ပြီး . . .နံဘေးနံဘီကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိရင် ပြောလို
က်ပြန်ရော။

“ကျွန်မ ရှင်ကို အမြဲတမ်းချစ်နေတုန်းပါပဲ ကိုဗိုက်ပူ” .. .တဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ သုံးရက်နေလို့ အပုပ်နံ့လည်း ထွက်လာရော သူ့လင် ကိုဗိုက်ပူ
အလောင်းပေါ် စားစရာ ဟင်း ၊ ထမင်း လာမတင်တော့ဘူး။ သူ့မောင်ဝ
မ်းကွဲ ကိုဇော်ဖေကို သွားတင်ခိုင်းတယ်။

ဇော်ဖေကလည်း အလကားသွားမတင်ဘူး။ သေသူယောက်ဖနဲ့ ရှင်
ကျန်ရစ်ကြီး အစ်မ မငှက်ကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးလို့ တစ်နေ့ကို အရ

က်တစ်လုံးဖိုးပေးမှ စားမြိန်စာ သွားတင်ပေးတယ်။

ဖဲဝိုင်းကလည်း ရလိုက်တဲ့ အကောက်နှယ် . . ။ ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ သိန်းနဲ့ ချီပြီး ရနေပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလို့ ။

ဒေါ်ငှက်ကြီးကလည်း သွားလေသူ သူ့လင်ကို ဂုဏ်တင်တယ်။ “ ဪ ချော သေတာတောင် ကျွန်မတို့ ကို လုပ်ကျွေးတုန်းပါလား ကိုဗိုက်ပူရဲ့ ” ဆိုပြီး ခုနစ်သံချီဟစ်လို့ အော်ငိုတယ်။

ဒါပေမင့် မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်ဘူး။

ဖိုးတောကလည်း “အဖေရေ .. . နှစ်သိန်းလောက်ကျန်အောင် မ, ပါ အဖေရဲ့ ။ တစ်လပြည့်ရင် ကျကျ နနဆွမ်းကျွေးချင်လိုပါ” လို့ အော်ပြောလိုက်သေးရဲ့ ။ ရှိုက်သံတစ်ချက် မပါပါဘူးဗျာ။

ဖိုးတောလုပ်ပုံ ပြောပါတယ်။

ကိုးရက်ပြည့်ရင် သဂြိုဟ်ရမယ့်ဟာ။ လုပ်ပုံကကြည့်။ နောက်နှစ်ရက် တိုးပြီး ဆယ့်တစ်ရက်ထား သဂြိုဟ်မယ် လုပ်ပါရော။

အဲဒါ ရွာနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာပေါ့။

ဒါနဲ့ မေးကြရော။

“ဖိုးတော . . . ဘာလို့ ဆယ့်တစ်ရက်ထားချင်တာတုံး”

“အညာက အမျိုးတွေ ရောက်မလာသေးလို့ ပါဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း တို့ ရွာမှာ မင်းအဖေမသာ မသဂြိုဟ်နဲ့ တော့။ မင်းတို့ အညာက အမျိုးတွေရှိရာကို အလောင်းသယ်သွားပြီး သွားသဂြိုဟ်ကွာ”

အဲဒါ စကားများကြပါရောလားဗျာ ။ ချမယ်နှက်မယ် ဖြစ်ကုန်ရော။

သေသူဦးဗိုက်ပူရဲ့ အမျိုးများက ကိုးရက်စေ့တဲ့ နေ့ သဂြိုဟ်မယ်၊ ဝ

က်သားလုံးတီးကျွေးမယ် လုပ်ကြတယ်။

ဖိုးတောကလည်း မသာဖဲဝိုင်းအကောက် တစ်ညတစ်ည နှစ်သောင်း
ကျော်လောက်ရနေတော့ နောက်နှစ်ရက်တိုးရင် ပိုရမှာ ပဲဆိုပြီး ဇွတ်. . .
။

နောက်ဆုံး ရွာဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ပါ ရောက် လာပြီး
ဖိုးတောတို့ သားအမိကို တရားချရရော။

“ဒကာလေး မောင်ဖိုးတော”

“ဘု. . . ရား. . .”

လူက မူးနေတော့ ဘုရားလို့ ထူးရမှာ ကို မြန်မြန်မထူးနိုင်ဘူး။ “ဘု”
နဲ့ “ရား” ကြားမှာ တစ်ရေးအိပ်ပြီးမှ “ဘုရား” ကို ထူးနိုင်ရှာတယ်။

“ဒကာလေးတို့ အဖေအသုဘကို ကိုးရက်ထားသဂြိုဟ်မယ်လို့ အမိ
ဋ္ဌာန်ပြုပြီးရင် ကိုးရက်နဲ့ သဂြိုဟ်လိုက်ပါ”

“ရက်တိုးလို့ . . မရ. . ဘူး. . လား. . ဘုရား. . .”

“မလုပ်ကောင်းဘူး ဒကာလေး”

“ဘာ. . ဖြစ်. . လို့ . . . မလုပ်. . . ကောင်း . . တာ. . . တိုး”

“ဒါ. . အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲသွင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ အငြိမ့်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲသာ
လျှင် လူဝင်များ လို့ ရက်တိုးတောင်းတယ်။ ခုကိစ္စက ဒုမင်္ဂလာကိစ္စ ။ မ
လုပ်ကောင်းဘူး။ မပြောကောင်းဘူး။ ”

“လုပ်ရင် . . ဘာဖြစ်မတုံး. . ဘုရား. . .”

“ရက်တိုးရင် နောက်လူထပ်သေလိမ့်မယ်”

“တကယ်ပဲလား . . . ဘုရား. . .”

“တကယ်ပြောတာ”

ဒီလိုလည်း ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးက မိန့်ရော ဖိုးတော ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ပါလေရော။ ထခုန်သမှ အိမ်ကိုသိမ့်သိမ့်တုန်လို့ ။ရွာဥက္ကဋ္ဌ၊ ဘုန်းကြီးရော သူ့အမေ ဒေါ်ငှက်ကြီးရော လန့်သွားကြပါရော။

ဒီမှာ ဥက္ကဋ္ဌက ဖိုးတောအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မေးရရော။

“ဖိုးတော...”

“.....”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတော”

“ဘာတုံးဗျ . . ငှက္ကဋ္ဌ . . အဲလေ . . ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ . . .”

“မင်းဘာလို့ ထခုန်ရတာတုံး”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဗျ”

“ဟေ . . နေပါဦး။ ဘာကိုဝမ်းသာလို့ လဲဟ ဖိုးတောရ”

“ရက်တိုးရင် နောက်တစ်ယောက်သေမယ်ဆိုတာ ကြားရပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဗျ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရ။ ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . . အဟေ့ . . . ဟေ့”

ဗုဒ္ဓေါ မြတ်စွာဘုရား.. ။

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌလည်း မျက်လုံးပြူ ။ ဘုန်းကြီးလည်း လန့်။ ပိုလန့်တာက ဖိုးတောရဲ့ အမေ ဒေါ်ငှက်ကြီး။

အသားတွေ တုန်နေပြီ။

မေးတွေ ရိုက်နေပြီ။

ဖိုးတောကတော့ သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလို့ ရွှင်လို့ ။ သူ့မျက်လုံးထဲ
မှာ နှစ်မသာဆက်ခဲ့ရင် ငွေသိန်းနဲ့ ချီကျန်မှာ ကို တွေးပြီး ပျော်နေသကိုး
။

ဒီမှာ ဒေါ်ငှက်ကြီးက အသံတုန်တုန်နဲ့ ထအော်ပါရော။

“ဖိုး... တော...”

“ဘာ... တုံး...”

“ကိုးရက်နဲ့ မသာချ... ချ...”

“မချဘူး...။ ဆယ့်တစ်ရက်နဲ့ ... ချ...”

“ဟဲ့... ဖိုးတော။ ဒါ... ငါ့လင်။ ငါ့သဘောဟေ့...”

“ကျုပ်အဖေအရင်းဗျ...။ ကျုပ်သဘောပဲ... ”

“ဟာ... ဒီလောက်ပြောရကျပ်တဲ့ အကောင်။ ရက်တိုးချင်တိုး... ငါ
တော့ အသေမခံနိုင်ဘူး။ နင် အခုသေရမယ် ။ ငှက်ကြီးတဲ့ ဟေ့”

“ဝုန်း...”

“ဟ...ဟ... ဒေါ်ငှက်ကြီး... မ... မလုပ်နဲ့...”

“ဒ... ဒကာ... မ... မကြီး... မ... မလုပ်နဲ့...”

“သေဟ မသာလောင်းရ”

“ဦး...”

“ဖောင်း...”

“အမလေးဗျ”

ဒေါ်ငှက်ကြီးဟာ ဝုန်းခနဲ ထခုန်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်ကို ဆွဲ

လို့ မူးယစ်ခန့်ပေါက် ဝမ်းသာနေတဲ့ ဖိုးတောကို ခုတ်ချလိုက်ပါရော။

သူကြီးတွန်းလိုက်လို့ ။

နို့မို့လား...။ဖိုးတော ပွဲချင်းပြီးပဲ။

စားချက်က ဖိုးတောလည်ပင်းကို မထိဘူး။ ကြမ်းပြင်ကို ခုတ်မိပြီး သစ်သားစတွေ ဖွာထွက်သွားပါရော။ သူရဲကောင်း လူပေလူရွတ် ဖိုးတောရယ်။ သူ့အမေ တကယ်လုပ်မှန်းသိရော အိမ်ပေါ်ကနေ ခန့်ချပြေးလိုက်တာ ပုဆိုးတောင် ခါးမှ ပါမသွားရှာဘူး ခင်ဗျာတို့ ရေ။

အဲဒါ ကိုးရက်မြောက်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ဦးဗိုက်ပူအသုဘကို ချရတယ်။ အသုဘချလို့ အခေါင်းဖွင့်ပြီး မျက်နှာသစ်တော့ ဒေါ်ငှက်ကြီး သူလင်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထုလို့ ငိုလေရဲ့ ။

အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။

သေသူဦးဗိုက်ပူရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အရေပြား၊ အသားလုံးဝမရှိတော့ဘူး။ အရိုးပဲ ကျန်နေလို့ ။

ကျန်မှာ ပေါ့ဗျာ။ မသာစင်က နိမ့်နိမ့်လေးလုပ်ထားတဲ့ ဥစ္စာ။ ဒီကြားထဲ ကိုးရက်ထားတော့ မသာက ပုပ်ပွပြီး နံဟောင်နေပြီ။

ဒေါ်ငှက်ကြီးကိုယ်တိုင် စားမြိန်စာမပို့ရဲတော့လို့ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲဇော်ဖေကို အရက်ပုလင်းလာဘ်ပေးပြီး သူမရဲ့ ကိုယ်စား စားမြိန်စာထုပ် တင်ခိုင်းတာကိုး။

ဇော်ဖေ သွားမတင်ဘူး။

အရက်ပုလင်းနဲ့ စားမြိန်စာထုပ်စားပြီး လမ်းနံဘေးကောက်ရိုးပုံပေါ် အိပ်အိပ်နေတာ ကိုးရက်ပြည့်ရော။

အဲဒါ ရွာထဲက ဝက်တွေက အနံ့ရသွားပြီး မသာခေါင်းဖုံးကို နှုတ်သီး
နဲ့ လှန်ချလို့ ဦးဗိုက်ပူရဲ့ အရေ၊ အသားကို အားရပါးရ စားလိုက်ကြတာ။
နောက်ဆုံး ခေါင်းနဲ့ ရင်ဘတ်ရိုးပဲ ကျန်ပါရောလားဗျာ။

*

(၃)

တိုတိုပြောရရင် ဖိုးတောဆိုတဲ့ လူကန့်လန့် ၊ လူ့ခွစာ ငမူးက အလုပ်
ကိုသာ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်မစားချင်တာ။

လူက အရမ်းကို ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်။

လွယ်လွယ်နဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာမယ့်လမ်းကို စဉ်းစားနေတာလည်း
ကြာပြီကိုး။

ဓားပြတိုက်ရအောင်လည်း သတ္တိက မရှိဘူး။

ရွှေဆိုင်ဝင်လုရအောင်လည်း သွေးက မရှိဘူး။

အကောက်ရတဲ့ ငွေနဲ့ ဝတ်စားပြီး သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသားလို လတ်
တလော သုံးဖြုန်းနေတာ။

သူချမ်းသာချင်တာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်လေ။

သင်းမှာ ကြိုက်ရမယ့် ချစ်သူ ရှိနေသကိုး။ ကောင်မလေးနာမည်က
မဖြူဝင်းတဲ့ ။

ဟိုဘက် လက်ခုပ်ကုန်းရွာသူလေး။

မဖြူဝင်းဆိုလို့ အသားဖြူဖြူလေး မထင်လိုက်ပါနဲ့ ခင်ဗျ။ မည်းလို
က်တဲ့ အသားနယ် . .သပိတ်အတိုင်းပဲ။ ကတ္တရာစေးအတိုင်းပဲ။ ဒါ့အပြင်

တင်ကလည်း ကောက်သေးတယ်။ ကောက်သမှ တင်ပါးပေါ် အုတ်ခဲတင်ရင် ပြန်မကျဘူး။

သွားကလည်း ခေါလိုက်သေးရဲ့ ခင်ဗျ။ ခေါသမှ အုန်းသီးခြစ်လို့ ရတာ။

ဒါပေမင့် အပျိုနော်။

တစ်ရွာလုံး သွားခေါ၊ တင်ကောက် ၊ အသားမည်းလို့ ဘယ်သူကမှ မကြိုက်ကြဘူး။ အဲဒါ ဖူးစာရေးနတ်မင်းက လူကန့်လန့် ငမူးဖိုးတောနဲ့ အောင်သွယ်ပေးလိုက်ရော။

မိန်းမဖြစ်ရင် ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရော ဖိုးတောနဲ့ တင်ကောက် မိဖြူဝင်းငြိပါရော။ ဒီမှာ သွားခေါ၊ တင်ကောက်မက ဘာပြောမှတ်လို့ တုံး။ တင့်တောင့် တင့်တယ်တော့ တင်တောင်းပါ ပြောလို့ ဖိုးတောချမ်းသာချင်နေတာရယ်။

ရှင်းပါပြီနော်။

အဲဒါ အရက်မူးလာရင် ရွာထိပ်က နတ်ကွန်းအောက်မှာ လှဲအိပ်ပြီး ဘယ်လိုချမ်းသာအောင် လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားပြီးအိပ်ရော။ မူးပြီးအိပ်ရင်လည်း ဖင်ပေါ် ခေါင်းပေါ်ပဲ။

သားဆုလာပန်တဲ့ မစိမ်းနွဲ့တို့ လည်း ပုဆိုးရင်ခေါင်းရောက် မူးပြီးအိပ်နေတဲ့ သင်းကိုမြင်ပြီး ဘယ်တော့မှ သားဆုမပန်တော့ဘူးလို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချပြန်ကြတယ်။

နတ်ကတော် ဒေါ်ချက်ကြိုးလည်း ရွာရုက္ခစိုးကြီးရဲ့ နတ်ကွန်းကို ပန်း၊ ရေချမ်းလဲဖို့ လာရင်း ဖိုးတောရဲ့ ပိုးလိုးပက်လက်အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ရင်နှလုံးတုန်လို့ အိပ်မပျော်ရှာဘူး။

မျက်စိထဲ တဝဲလည်လည်မြင်ပြီး လန့်နေသတဲ့ ။

အဲဒါ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းဘူး။

တစ်နေ့ကျရော... ဖိုးတော အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခု မက်ပါလေရောဗျို့
။ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်ခေါင်းပေါင်းမောက်တိုနဲ့ ဗိုက်ပူပူ၊ ၀၀ လူကြီးတစ်
ဦး။

အင်္ကျီ မပါဘူး။ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ ။ တောင်ဝှေးကြီးထောက်
လို့ ။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတော...”

“ဘာတုံး...။ ခင်ဗျား ဘယ်သူတုံး...။ ဘာကိစ္စလဲ...”

“ငါ...ရွာဦးညောင်ပင်က ရုက္ခစိုးပဲ ဖိုးတော”

ဖိုးတောက မူးမူးနဲ့ ရုက္ခစိုးဆိုသူ ၀၀၊ ဗိုက်ခွဲကြီးကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုး
ခွက်လန် ရယ်ပါရော။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ရုက္ခစိုး...ဟုတ်လား”

“အိမ်း...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ရုက္ခစိုးတဲ့ ။ အင်္ကျီ မပါဘူး။ အ
ဟတ်...အဟတ်...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...။ နေပါဦး ရုက္ခ
စိုးဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရယ်...။ ဘာလဲ...။ ကျုပ်ကို အရက်တိုက်မလို့
လား။ ဟုတ်လား...”

“မင်းကို အရက်တိုက်မလို့ မဟုတ်ဘူး ။ အရက်မသောက်ဖို့
လာပြောတာ”

“ကျုပ်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျုပ် သောက်တာ ဘာဖြစ်လဲဗျ ရုက္ခစိုးကြီးရ”

“မင်းပိုက်ဆံနဲ့ မင်းသောက်ရင်လည်း ငါနေတဲ့
ညောင်ပင်အောက်မှာ ပိုးလိုးပက်လက် လာမအိပ်ပါနဲ့ ကွာ”

“ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်အိပ်တာ ဘာဖြစ်တုံးဗျာ”

“မင်း အဲဒီလို အိပ်တော့ ဘယ်သူမှ လာရောက် မပူဇော်ရဲလို့
ငါလည်း လာဘ်ပိတ်နေတာ ကြာပြီကွ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ . . ။ မင်း အရက်မ
သောက်ဘဲ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေရင် မင်းကို ငါ နေ့ချင်းညချင်း
ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးမကွာ။ ဘယ့်နဲ့ . . .”

နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာအောင် မစမည်ဆို၍ ငမူး ဖိုးတော
စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ ကျုပ်ကို မစချင်လို့ တုံး”

“မသောက်ဘူး ၊ မမူးဘူး ၊ ငါနေတဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ ဖင်ပေါ်
ခေါင်းပေါ် မအိပ်ဘူး။ ဘုရားတရားနဲ့ နေမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ ရွှေအိုး
တွေ့အောင်မစမယ်ကွာ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ..ရွှေအိုးတွေ့အောင် မစမယ်
ရုက္ခစိုးတဲ့ လားဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုယ်နှိုက်ကတောင် အင်္ကျီကျောပြောင်၊ ပု
ဆိုးခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ ဥစ္စာ။ ဂျောင်း . . ဂျောင်း . . မြန်မြန်ဂျောင်း
အင်္ကျီကျောပြောင် ရုက္ခစိုးကြီးရေ။ ဟား .. ဟား .. ဟား . . ဟား. . .”

ဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ရုက္ခစိုးဆိုသူ လူဝဝ၊ ဗိုက်ပူကြီးက လက်
ထဲကတောင်ဝှေးနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ဝုန်းခနဲဆောင့်ပြီး ပျောက်သွားပါလေ
ရောတဲ့ ။

(၄)

အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပါပဲလေ။ ဒီကိစ္စကို ဖိုးတော မေ့ပစ်လိုက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လူပျိုလှည့်ကပြန် လာပြီး မူးရင်ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဖင်ပေါ်ခေါင်းပေါ် အိပ်ပစ်လိုက်ရော။

အဲဒါ ညဘက် သန်းခေါင်ကျော်ရင် ရုက္ခစိုးဆိုသူ လူဝ၊ ဗိုက်ရွဲကြီးက အိပ်မက်ထဲကို ရောက် လာပြီး ပြောပြန်ရော။

“အရက်မသောက်နဲ့ ဖိုးတော . . .။

လိမ်လိမ်မာမာနေပါ . . .

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပါ . . .။

ငါ့နေရာလေးမှာ လည်း ရှိရှိသေသေ ၊ လေးလေးစားစား နေပေးပါ။ အဲဒါဆိုမင်းကို ငါရွှေအိုးတွေ့အောင် လုပ်ပေးမယ်”

အဲဒီလိုမျိုး အိပ်မက်ဆန်းကို သုံးကြိမ်၊ သုံးခါ အိပ်မက်ပေးရော ဖိုးတော စဉ်းစားစပြုလာခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့ ရွာလယ်ပိုင်းက ပယောဂကုဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးကောင်းကင်ညိုရဲ့ အိမ်ကို သွားရောက်မေးမြန်းပါရော။

“ဆရာကြီး ”

“ဘာတုံး မောင်ဖိုးတော”

“ရုက္ခစိုးဆိုတာ တကယ်ရှိလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့ မောင်ဖိုးတောရဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံး”

“ဘယ်လိုရှိတာတုံး ရှင်းပြပါဦး ဆရာကြီးရယ်”

“လူ့ဘဝတုန်းက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးမြဲမြဲသူ၊ ရက် အကျိုး ရွာအကျိုး အများ အကျိုးကောင်းအောင် သယ်ပိုးခဲ့သူများ ကွယ် လွန်ခဲ့ရင် ရုက္ခစိုးဆိုတဲ့ စတုမဟာရာဇ်အောက်နတ်များ ဖြစ်ရောကွယ့် ။ သူဟာ သစ်ပင်ကြီး ညောင်ပင်ကြီးများကို ဘုံဗိမာန်ပြုပြီး နေသမို့ သူ့ကို ရုက္ခစိုးနတ်လို့ ခေါ်သကွယ့်။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးများ ဟာ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ကျတ်များ ထက် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်။ သားဆုပန်ရင် သားဆုပေး တယ်။ သူတို့ ကို ရိုရိုသေသေ၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရင်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ဒါနပြုရင် ၊ အမျှဝေရင် သူတို့ က အဲဒီလိုလူကို ပြန်ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လေ့ရှိတယ် ။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးများ ဟာ အသက်အလွန်ရှည်သတဲ့ ။ ဘယ်လောက်အသက်ရှည်သလဲဆိုရင် နောင်ပွင့်မယ့် ဘုရား ရှင်ကိုတောင် ဖူးမြော်ခွင့်ရသတဲ့ ဗျား”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ဆရာကြီးရ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့၊ ဟောခဲ့ဖူး ဥစ္စာ။ ပြီး.. ရုက္ခစိုးကြီးများ ဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ထံမှာ တရားလာနာလေ့ရှိသတဲ့ ။ ဒါ. . .ရေဆူဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဥတ္တမသာရကိုယ်တိုင် ပြောတာကွ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံး”

“သိချင်လို့ မေးတာပါ ဆရာကြီးရာ။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဖိုးတော ရုက္ခစိုးနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး သိချင်တာကိုမေးပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက် တယ်။ ဘဝင်တော့ မကျသေးဘူး။ သူက သရဲ၊ တစ္ဆေလည်း ယုံတာ၊ ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုး။

ဒါနဲ့ လေးကြိမ်မြောက်အိပ်မက်ပေးရော သူက မေးတာပေါ့။

“ရုက္ခစိုးကြီး..”

“ဘာတုံး. . .”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တကယ်ရွှေအိုးရအောင် လုပ်ပေးမှာ လားဗျ”

“လုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောသလို မင်းလုပ်ရမယ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲ. . .။ ပြောပါဦး”

“ငါနေတဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ မူးပြီး အမြင်မတော်အောင် မအိပ်ရဘူး”

“ပြီးတော့ရောဗျာ”

“အရက်ဖြတ်ရမယ်”

“အရက်ဖြတ်ရမယ်. . .ဟုတ်လား”

“အိမ်း. . . အရက်ဖြတ်ပြီးရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို လေးစားယုံကြည်စွာ ခုနစ်ရက်ရှိခိုးပူဇော် ဒါနပြုရမယ် ။ ပြီးရင် ငါနေတဲ့ ညောင်ပင်အောက်မှာ အမှီပြုလှည်းပေးပါ။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ သစ်သီးသုံးမျိုး၊ ပန်းသုံးမျိုးနဲ့ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင် ပူဇော်ပြီး ငါ့ကို အမျှဝေပါ။ အဲဒီလို ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီးရင် ရှစ်ရက်မြောက်နေ့အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ရွာမြောက်ဖျားက လယ်ကွင်းကိုသွား ။ လမုပင်ကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်။ လမုပင်အောက်က မြေပွပွမွေ့ကို တူးလိုက်။ မင်း ရွှေအိုးကိုတွေ့ပြီး ချမ်းသာပြီ။ ချမ်းသာရင် စားလည်း စား၊ လှူလည်း လှူ၊ မိဘကျေးဇူးကိုလည်း ဆပ်။ နားလည်ပြီလား”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား ရကွစိုးကြီး”

“ငါပြောသလို လုပ်ရင် ရမယ်ကွာ”

“ရွှေအိုးနော်. . .”

“အေးပါ.. ရွှေအိုးအစစ်ပါ၊ ငါ့လူရာ”

“တကယ်နော်... ”

“ငါ့လူသာ ငါပြောသလိုလုပ်ဖို့ အရေးကြီးသကွာ။ ငါ မစချိန်တန်လို့ မင်းဘဝကို ကယ်တင်မြှင့်ပေးနေတာပါ ငါ့လူရာ။ ငါပြောသလို လုပ်လို့ မှ ရွှေအိုးမတွေ့ရင် ငါနေတဲ့ ညောင်ပင်ကို အမြစ်ပါ လှန်လိုက်ပါ မောင်ဖိုးတော”

*

(၅)

သူ့အရမ်းကိုချမ်းသာချင်နေတာ...။

ချမ်းသာမှ မဖြူဝင်းနဲ့ ပေါင်းရမှာ ...။

“အို.. ချမ်းသာရင် မဖြူဝင်းသာမကဘူး။ မဖြူဝင်းထက်ချောမောလှပသူကိုလည်း ရနိုင်တာဥစ္စာ။ လုပ်မယ်...ငါလုပ်မယ်”

ဒီလို သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးသည့်နေ့ကစပြီး သူ့အရက်ကို မသောက်ဘဲ နေလိုက်ရကား...

သောက်ဖော် သောက်ဖက်များက အလွန်အံ့ဩကုန်ကြ၏။

ဘယ်လိုမှ ခေါ်လို့ မရ။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ငှက်ကြီးပင် သူ့သား အရက်မသောက်တော့ဘဲ ဘုရားရှိခိုးနေ၍ ပုတီးစိပ်နေ၍ အံ့ဩရ၏။

သူ့အဖေကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဂုဏ်တော်မန္တန်များ စာအုပ်မှ ပရိတ်မန္တန်များကို နေ့စဉ်စာအုပ်ကြည့်ပြီး ရွတ်နေ၍ အံ့ဩဝမ်းသာပြီး ဟင်းကောင်းဟင်းလျာများကို ပြန်လည်ချက်ကျွေးလေရဲ့ ။

ပထမနှစ်ရက်သုံးရက်မှာ သောက်ချိန်ကျလာလျှင်လေပျံ့ပြီး ရင်ထဲက မနေနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမဲ့ သူ လမုပင်အောက်က ရွှေအိုးကို သွားဖော်ချင်နေပြီ။ သို့သော် ရုက္ခစိုးကြီးက ခုနစ်ရက်အဓိဋ္ဌာန်လုပ်မှ ဆို၍ သည် ညည်းခံ ကြိတ်မှိတ်ပြီး လုပ်နေလိုက်တာ...

ဒီလိုနဲ့ ခြောက်ရက်ကျော် ၊ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ အောင်ခကြီးနဲ့ ရွှေဘော်တို့ အိမ်ပေါ်ကို ရမ်အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာပါရော။

“ဒီမှာ တွေ့လား ဖိုးတော”

“ဘာတုံးဟ”

“ဝရမ်ကွ”

“RUM (ရမ်)ကို တောသားလေသံနှင့် ဝရမ်ဟု ခေါ်တာကိုး။”

“ဝရမ်က ဘာတုံးဟ အောင်ကြီးရ”

“ဝရမ်ဆိုတာ အရက်အကောင်းစားကွ။ မြို့ကနေ ငါ့ဦးလေး ရလာတာ။ အဲဒါ မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“မသောက်ချင်ပါဘူး အောင်ခကြီးရာ”

“အေးလေ... မသောက်ချင်ရင် နေပါ။ အနံ့လေးတော့ ရှူကြည့်စမ်းပါ ငါ့ကောင်ရာ။ ဒါမျိုး သောက်ရခဲလို့ ဟ။ ဒီမှာ ကြည့်”

အောင်ခကြီးက ပြောရင်းကနေ “ရမ်” အရက်ပုလင်းအဖုံးကို ဓားမနှင့် ကလော်ဖွင့်လိုက်ရော သင်းပျံ့တဲ့ အရက်နံ့က သူတို့ သုံးဦးရဲ့ နှာခေါင်းထဲကိုတိုးဝင် လာပြီး သွားရည်များကျလာပါရော။

ဖိုးတော ဒီလိုအရက်အကောင်းစားမျိုးကို တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူး။

သွားရည်တွေယိုပြီး အခေါင်များကြွရွလို့ လာလေရဲ့ ။

ဒီမှာ အောင်ခကြီးက အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကိုငဲ့ပြီး ရေမရောဘဲ
မော့ချ လိုက်ရော။

“အား...ဟူး...သောက်ကျိုးနည်း ကောင်းမှ ကောင်းပဲကွာ။ နည်းန
ည်းမြည်းကြည့်စမ်း ဖိုးတော ။ ရော့...”

အောင်ခကြီးက ပန်းကန်လုံးအပြည့် ငဲ့ပေးလိုက်တယ်။ ရမ်အရက်နံ့
က သူ့ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းနေပြီ။ ဒါနဲ့ ဖိုးတော အရက်ပန်းကန်
ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရော အိမ်ခြံဝကနေ လူရိပ်တစ်ခုပေါ်လာ ပါရော
လား။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဟိုက်...”

“ဘာတုံးကွ”

“ဟင်...”

လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ လူရိပ်က အိပ်မက်ထဲက ရုက္ခစိုးလို လူကြီး။
လူကြီးက သူ့ကိုခေါင်းယမ်းပြီး ချက်ချင်းပျောက်သွားရော။

ဖိုးတော အံ့သြနေတယ်။

ဟုတ်ရဲ့ လား...။

အမြင်မှောက်လို့ လား...။

ဒါနဲ့ အရက်ပန်းကန်လုံးကို အသာချပြီး အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ကြည့်လို
က်တယ်။ အမေလည်း မရှိဘူး။ ဟိုရုက္ခစိုးလို
သဏ္ဌာန်တူလူကြီးကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။

“ဖိုးတော . . ဘာတွေ့လို့ တုံး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ရင် သောက်လေကွာ”

အဲဒီနောက် ဖိုးတော ရမ်အရက်ကို ကောက်မော့လိုက်တယ်။
ပူရှိန်ခါးပြင်းအရသာက လည်ချောင်းကို ဖြတ်ဝင်သွားတယ်။
သွေးကြောတွေ ပူရှိန်လှောင်တယ်။

ဒါနဲ့ ဘဲဥကြော်ပန်းကန်ပါ ချပေးလိုက်ပြီး သုံးယောက်ဖို့လိုက်တာ
ရမ်တစ်ပုလင်းပြောင်ပါရော။

ပြောင်လည်း ပြောင်ရော သုံးယောက်သား တစ်ယောက်လည်ပင်း
တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ရွာထဲကိုထွက်လို့ သီချင်းတကြော်ကြော်
အော်ဆိုပြီး ကလာလိုက်ကြတယ်။

နောက်ဆုံးရွာထိပ်က ညောင်ပင်အောက်မှာ ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ပ
စ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနေ့က ဖိုးတောရဲ့ အမိဋ္ဌာန် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့။

တစ်နည်း. . .

ရုက္ခစိုးကြီးနဲ့ အပေးအယူကတိပြုထားတဲ့ အမိဋ္ဌာန် ပျက်သွားသည့်
နေ့။

*

(၆)

ရှစ်ရက်မြောက် မနက်. . ။

ရွာဦးကျောင်းက အရုဏ်ကျင်း အုန်းမောင်းခေါက်သံများကြားရော
ဖိုးတော ဗြုန်းခနဲ အိပ်နေရာက ကောက်ထလိုက်သည်။ ။

ဒီနေ့ အရုဏ်တက်မှာ ရွာမြောက်ဖျား လမုပင်အောက်က ရွှေအိုးကို သွားဖော်ရမယ့်နေ့။

ရုက္ခစိုးကြီး အိပ်မက်ထဲမှာ အသေအချာ ပြောသွားတဲ့ နေ့။

သို့သော် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ သူ့အရက်သောက်မိတယ်။

ကိစ္စရှိတယ်လို့ မထင်။

ခြောက်ရက်လုံးလုံး ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ခဲ့သည့်ဥစ္စာ၊ တစ်ရက်လေး ပျက်သည် နှင့် အကျိုးမယုတ်နိုင်ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူ ရုက္ခစိုးကြီးရဲ့ နတ်ကွန်းမှာ သစ်သီးသုံးမျိုးနှင့် ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ ညနေ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဒါနပြုရမည်ကိုတော့ ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်။

ଓଃଲେ. . .॥

ရွှေအိုးရပြီးမှ သစ်သီးသုံးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။
ကိုးမျိုးကပ်လှူပူဇော်ပြီး အမျှဝေလိုက်ရင် ရက္ခစိုးကြီးကျေနပ်မှာ ပါ။

သူ ဒီလိုတွေးပြီး သံတူရွှင်းပြားလေးကိုင်လို့ လင်းရောင်ပျို့ပျို့မှာ
မြောက်ကွင်းလမုပင်ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ခွေးအူသံများ ကြားရတယ်။ ခြေသံများ နောက်ကနေ ကြားရတယ်။

သူ့အစီအစဉ် သိသူများ လားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး။ အံ့ဩစရာပဲ။ ခြေသံများက ကြားနေဆဲပဲ။ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ

ထ။ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေရဲ့ ။

ဒီကွင်းက သရဲခြောက်ကြမ်းသည့်ကွင်း။

ဒါပေမယ့် သူ လုံးဝမကြောက်ဘူး။ ရွှေအိုးရပြီးရင် သူ့ဘဝပြီးပြီ။

ဒီလိုနှင့် လင်းရောင်ပျိုးသည့်ကြားမှာ သူလမုပင်အနီးကို ရောက်လာ
ရော။

လမုပင်အောက်က မြေပွပွမို့မို့လို့ ရုက္ခစိုးကြီးက အိပ်မက်ထဲမှာ ပြော
သွားခဲ့သကဲ့သို့။ သူ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်. .”

“ဟိုက်. . .”

ခေါ်သံ. . ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံ. . ။

“ဟေ့ကောင်. .ဘာလုပ်မလို့ တုံး”

အသံကြားရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရော. .

“ဟင် . . ဦးရွှေအိုး”

ဘုရားရေ. . ။ ဦးရွှေအိုး. . ရွာတောင်ပိုင်းက အရူးဦးရွှေအိုး။

အရူးဦးရွှေအိုးဟာ လမုပင်အောက်က မြေမို့မို့ပေါ်မှာ ပုဆိုးမပြီး ချေး
ထိုင်ယိုနေတာကို မြင်လိုက်ရရော ဖိုးတော အံ့အားသင့်သွားလေရဲ့ ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲကွ။ ငါရှက်တယ်။ ဟိုဘက်လှည့်နေ။ အဟီး”

ဒုက္ခပါပဲ. . ။

ရုက္ခစိုးပြောသည့် ရွှေအိုးကို လာဖော်တူးကာမှ အရူးရွှေအိုးနှင့် တို

က်ရိုက်တန်းတိုးနေလေရဲ့ ။

“မပြီးသေးဘူးလားဗျ ဦးရွှေအိုး”

“ပြီးပါပြီကွ။ ဘာလို့ လောနေရတာတုံး။ စားတော့မလို့ လား”

“ဖို့ . . အေ့ . . ဝေါ”

အရူးချေးနံ့က အလွန်ဟောင်လွန်းလို့ သူ အော့အန်ချလိုက်တယ်။ အရူးဦးရွှေအိုး ကိစ္စပြီး၍ ထွက်သွားမှ လူသူလေးပါးကိုကြည့်ပြီး မြေမွမွမို့ မို့ မှန်သမျှကို သံတူရွင်းပြားနဲ့ လိုက်တူးပစ်လိုက်တယ်။

ချွေးသာပြန်ရော။ ရွှေအိုးကို မတွေ့ရသေးဘူး။ လမုပင်အောက်မှာ နေရာလည်း စုံနေပြီ။ နောက်ဆုံး တူးစရာနေရာက အရူးဦးရွှေအိုး ချေးထိုင်ယိုသွားတဲ့ မြေမို့မို့နေရာပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဒီနေရာကို တူးရင်ကောင်းမလား သူစဉ်းစားတယ်။

မထူးပါဘူး။ ဒီနေရာတူးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး အရူးဦးရွှေအိုး ချေးယိုသွားတဲ့ မစင်ပုံကို တုတ်နဲ့ ကော်ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး မြေမွမွမို့မို့ကို တူးလိုက်တယ်။

“ဒုတ်. . .”

“ဟယ်. . . .”

သူ မြေကြီးစာများကို ဝမ်းသာအားရ ဖယ်ပစ်လိုက်ရော အတာအိုးခန့် အိုးလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရပါရောလား။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ လှိုက်လှိုက်. . .လှိုက်လှိုက်.. ။

သူမြေကြီးစာများကို အသာမ ယူလိုက်ပြီး ပျို့နေရောင်အောက်မှာ အဖုံးကို အသာဖွင့်လိုက်ရော.

“အေ...ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...”

“အေ...ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...”

ဖိုးတော မြင်လိုက်ရသည် ကား အိုးငယ်လေးထဲမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်
စိန်ရွှေရတနာများ မဟုတ်။

သူမြင်လိုက်ရသည် ကား...

အရူးဦးရွှေအိုး စောစောက ယိုသွားသည့် မစင်ပုံအတိုင်း
လတ်ဆတ်ပြီး နံဟောင်နေသော မစင်အသစ်များ ဖြစ်နေသောကြောင့်
တည်း။

သုစရိုက်ကုသိုလ်ကံက နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး..

ဒုစရိုက်အကုသိုလ်ကံရဲ့ အကျိုးပေးက ခုတော့ ဖိုးတောရဲ့ လည်ကုပ်
ကို ခွစီးပြီး မျက်ရည်စို့ ငိုပွဲဆင်ခဲ့လေပြီကော။။

မှတ်ချက်။။တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို တန်ဆာဆင်မွမ်းမံ၍
ရေးဖွဲ့ပါသည် ။ ဇာတ်ကြောင်းပြောပြသည့် စာရေးဆရာ မောင်စိန်လှိုင်
(ဥဿာ)အား ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

မောင်ညိုမှ ိုင်း (သန်လျင်)